

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Machvmetis Saracenorum Principis, Eivsqve Svccessorum
Vitae, Ac Doctrina, Ipséque Alcoran**

Bibliander, Theodor

[Basel], [1543]

VD16 VD16 K 2583

Quod deus Alchoran uideatur deus absolutus. & deus alius quo de
locquitur, rebus sit immersus. 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98259)

Postquam Mahumet uidit se deficere in ueritate, & mendacia quæ ex testa-
mento & euangelio allegabat, rudī ignorantī populo non posse diu occulta
ri, Christianis & Iudæis hoc uerum negantibus, cum nec in ambobus nec in altero
librorum allegatorum mentio fiat aut nominetur Machumet, ad arma se tran-
silit, & populo dixit: Iussit deus gentes me gladio expugnare, donec testificen-
tur, quod non est Deus nisi deus, & quod ego sum nuncius eius. Quod si hoc fece-
rint, confestim saluabunt sanguinem & pecuniam suam. Terrore igitur percussī
multi mandato paruerunt, & salui facti sunt à sanguinis effusione, & rapina, &
nominabantur saluati seu Musselmanni. Et attende, quomodo sæpe se solum na-
tium Arabum nuncium, qui prius prophetam non habuerunt, asserit. Deinde
generaliter dicit in cap. Prophetarū, deum dicere: Non misimus te nisi ad uniuersam
gentem: in hoc, ut in alijs, contradictionem Deo suo tribuens. Et demum
postquam multi accesserunt, dimisso quod esset nuncius Dei, fecit præconisari.
Quicumque dixerit, non est deus nisi Deus, intrabit paradysum. Et ut Arabes ser-
uare dicuntur, tunc intentio Machumet erat, confessionem faciens paradysum
intrare, etiam si fornicatus, latrocinatus, & alia peccata fecisset, quia fides
saluaret. Deposuit igitur mandato Dei sui Capite LXXI. de titulo lega-
tionis nomen Dei. Sic enim ibi scribitur: Ut uerax comproberis, non te nisi nun-
cium tantum dicas. Sic Machumet, qui se dei nuncium nominauit, reprehensive
à Deo suo, se solum nuncium dicere debet. Et quia non est illi uisum quod conue-
niret intentioni præconisare, non est Deus nisi deus, & Machumet nuncius: ideo
dimisit totum de nuncio. Sic ad eos uenientes, per eleuationem unius digiti pro-
fessionem unius dei faciunt, quod dicunt sufficere. Est igitur ultima resolutio pro-
bationis omnium quæ in Alchoran leguntur, gladius. Sic enim in Cap. propheta-
rum, in Alchoran scribitur de Machumet: Dixisti somnia, & blasphemias cō-
cinnasti, uel forte poetizas. Venias saltem cum miraculo uno, quemadmodum
nuncij priores. Respondit: Destruimus, inquit deus, ciuitates ante eos quæ nō
crediderunt. Nec etiam uos miraculis crederetis, nisi per gladium. More suo
Deum iussisse dicens, uiolentiam hominibus inferri. Faciens Deum, quem sæ-
pissime scribit coactionem & uiolentiam talem sibi inhibuisse, mutabilem, ua-
rium, & mendacem. De quo post hoc subiungitur.

QVOD DEVS ALCHORAN, VIDEATVR DEVS
absolutus: & Deus alius, de quo loquitur, rebus sit immersus.

Cap. IIII.

Nunc inquiramus quis sit deus Alchoran. Nam ait sic Deus Mahumet cap.
XXIII. Nos item hominem de terra & luto (diabolo prius ex igne pesti-
fero creato) plasmuimus: cū me plasmaturū hominem de luto, & eidem animæ
meæ portionem insufflaturū, angelis intimaui. Et Cap. XXVI. Perquirentibus
cuius sit anima, dic, dei, qui tibi nō nisi paucā inde sapientiā tribuit. Et XXX. cap.
ubi de Ioanne Zachariæ loquitur, dicit deus, quod animā suā uentri matris in-
sufflauit, & illā filiūq; suū manifestū miraculū fecit. Cap. XXXI. ait: Deus homi-
nem de luto plasmauit, posterosq; suos ex humore fragili, eidemq; de suo spiritu
insufflans. Et Cap. XLVII. Deus dixit angelis, se facturum hominem de luto.
Illi itaq; q̄ optime cōposito, de nostro spiritu insufflauimus, eidemq; iussu nostro
præter Beelzebub recedentem & incredulū omnes angeli se humiliabant. Qui
quæsitus cur in deum insurgeret, nolens se humiliare, respondit: Ego quidē ig-
neus,

neus, illo luto melior sum. Et Cap. xxvi. dicit Deus: *Credientibus, hocque pro-*
merentibus, cū eorū facta mihi grata, paradysum tribuā, his & illis de diuina sub-
stantia, quæ minime parua est, largiturus. Ex his patet, quomodo deus qui in Al-
 coran loquitur, nominat aliū deū. Dicit em̃: Dic quod sit dei, non nostri, uel mei.
 Si igitur deus qui loquitur in Alcoran, est deus deorū, & deus de quo loquitur
 est alius deus, cuius dicit esse animā, & qui animā suā distribuit hominibus, & di-
 uidit suā diuinā substantiā sibi gratis, & suū spiritū insufflat in uentres pregnan-
 tium, utiq; deus Alchoran est absolutus & imparticipabilis. Et Deus de quo ille
 deus loquitur, est immersus rebus & diuisibilis: igitur & corporalis. Et ita cum
 10 omnis anima mortē gustabit, ut dicitur in Alchoran Cap. xxxviii. Et anima
 sit ipsius quæ est, & omnium, ipse mortalis est. Sic angeli & demones corporeæ
 & igneæ naturæ erunt. Et si deus habet animam, & homines, igitur & angeli: ut
 fateatur Cap. xlv. Et ita anima angelorum est anima dei, ipsis communicata: &
 deus ille, erit naturæ creaturarum: & omnes creaturæ rationales, erunt naturæ
 illius dei, cū in ipsis natura illa dei sit contracta: & ita erit forma cuiusq; & pars
 compositi, dans esse cuilibet. & nō est ille deus creator qui ex nihilo creat, sed ex
 seipso omnia format: ita est hyle, seu materia. Sicut enim ex sua anima animas,
 & suo spiritu spiritus: ita ex suo corpore corpora, & suo esse omnia quæ sunt, &
 ex suis alis alas angelorum, unī duas, alteri quatuor, ut quodam loco Alcoran de
 20 illis alis dicit. Verum si dicis animam esse dei summi & creatoris unīci, & quod
 deus ille in Alcoran loquens, dicens quod anima sit dei, loquatur de se deo, scili-
 cet unico omniū creatore, tunc anima eius erit etiam deus, cum nihil sit Dei nisi
 deus. Igitur omnis creatura formæ intellectiue, erit deus & creatura: deus secun-
 dum spiritū seu formam, & creatura secundum corpus in unitate hypostatica.
 Et cum CHRISTVS habeat animam dei non secundum portionem aliquam, nec
 appropriatē, sed propriē: utiq; ipse erit propriē deus & creatura: hoc est, plenus
 & perfectus deus, sicut plenus & perfectus homo. Non sic aliæ creaturæ rationa-
 les, quoniam in illis anima Dei est partialiter, imperfecte, & improprie. Ideo nō
 dicitur propriē deus & creatura, sed improprie sic dici possent, solus uero CHRI-
 30 STVS propriē. Hoc quidem necesse est fateri, qui Alchorā acceptat. Vnde patet,
 quod CHRISTVS est perfectio absoluta intellectualium creaturarū, de cuius ple-
 nitudine omnes participant. In CHRISTO igitur capite, omnis creaturæ est per-
 fectio, quæ nec potest esse maior nec minor. Quia est omne id quod esse potest.
 In alijs autem creaturis, est perfectio, quæ potest esse maior & minor. Est enim
 CHRISTVS, ut ualor auri in auro puro: & aliæ creaturæ intellectuales, ut ualor
 auri in alijs metallis, quorum unum plus habet de ualore auri, & aliud minus.

Q V O D D E V S A L C H O R A N V I D E A T V R M I

nor omnibus rebus, & seruus Mahumet, atq; eius conceptus.

Cap. V.

40 S Ed quomodo hoc stabit, quando Deus Alcoran iurat per dominum orientis
 & occidentis? Per hoc enim apparet, quod Deus qui loquitur in Alchoran,
 recognoscat aliū deum superiorem se, & dominū orientis & occidentis se ma-
 iorem. Non erit igitur deus supremus & absolutus. Imō iurat per calamum, fi-
 cum, culicem, & multa similia quæ sunt creaturæ. Deus enim testamenti & euan-
 gelij non reperitur sic iurasse, sed solum, per semetipsum, cum maiorem non ha-
 beat: nec mutauit modum iurandi, cū sit deus constans absq; mutatione. Iste autē
 deus Alchoran, cum per uiles iuret creaturas, & nūc per illas, postea per alias, in-
 constans & uarians, erit minor omni creatura. Fit enim confirmatio dicti per ue-
 50 riorē

“

“

“

Deus Alcoran

alius à Deo re-

bus immerso.

Alcoran deus

instar materiæ

In Christo om-

nis creatura

perfectio.

Deum Alcora-

ni iurare etiam

per uiles creatu-

ras.